

KONUK TÜR ŞİİR

Babamın Çamları

Turgay Fişekçi

Çocukluğun güzel evi! İçinde sevgiler
Önü çiçek bahçesi, arkası sebzelik
Her odasında farklı kuşaklar, ortak hayat
İçimdeki kokusu ot ve toprak

Neden satıldı, neydi yollara düşüren
Hep başkalarının evleri, kutular, kapandık içine
Evimiz kaldı uzakta, yapayalnız
Alan Almanya'daymış, ne yerleşmiş ne kiraya vermiş.

Birkaç fotoğraf var çocukluğumdan
Ama bütün çiçekleri hatırlıyorum tek tek:
Balkonun bir yanı hanımeli, ötede yediveren pembe gül
Sıra sıra beyaz zambaklar, mor şebboylar

Bu yüzden içtiğim her sabah çayında
O çiçeklerin kokusu
İçime çektiğim her nefeste
O sabahların tazeliğini ararım hâlâ

Babam yaz sabahları hep dörtte kalkar
O saat en lezzetli anlarıymış domateslerin
Çıt diyen sapları tan atışı sessizliğinde
Yeşil biber ve beyazpeynirle

Benim aklımda sabah sekizdeki kavunu andıran kokusu
Ama yetmez, incir de yerim, şeftali de
Sonra gün boyu bahçe bütün dünyam
Duttan iner, armuda çıkarım.

Ardımızdan mahalle büyüyüp, bahçeler azaldıkça
Kimsesiz evimiz yabancı kalmış
Apartmanlar arasında el kadar
Dolaşmaktan yorulduğum koca bahçe

Gitmedim tam otuz sene
O uzakta, yapayalnız eve
İçim götürmedi onca anıya
Gelip geçiverirken bakmaya

Annem ölünce, içimdeki ev de ölmüş gibi oldu
Gittim, en çok da bahçeyi merak ederek.
Mahalleli belediyeye başvurup yıktırılmış bu kimsesiz evi
Taş taş üstünde kalmamıştı

Yalnız iki çam ağacı iki köşesinde
Babamın kırk yıl önce diktiği
Zor tanırdım bunca yıldan sonra
O iki çam ağacı ayakta olmasa.